

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
                  Петър Гунчев

при участието на секретаря Пролетка Ас. Давидова
в присъствието на прокурора
като разглежда докладваното от Маргаритка Шербанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000601147 по описа за 2023 година

Производство по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 12 от 27.06.2023 г., постановена по НОХД № 201/2023 г. по описа на Окръжен съд – Видин, подсъдимата И. Е. Х., ЕГН ***** е призната за **виновна** в това, че на 16.09.2022 г., около 14:25 часа в гр. Видин, при управление на МПС - лек автомобил марка „Фиат“, модел „Стило“ с рег. № *****, в средната лента на бул. „Панония“ в посока от ГКПП „Дунав мост 2 Видин-Калафат“ към хипермаркет „Кауфланд“ нарушила чл.5, ал.2, т.1 от ЗДвП, изискващ да бъде внимателна и предпазлива към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП, изискващ да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява, да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението, при което блъснала с предната част на автомобила пешеходеца М. Н. от гр. ***, който пресичал бул. „Панония“ в направление от ж.к. „Панония“ към ж.к. „Гео Милев“ на отстояние 4,80 метра преди пешеходната пътека, с което по непредпазливост причинила смъртта му, за което и на основание чл.343, ал.1, б. „в“, пр.1-во, във вр. с чл.342, ал.1 от НК, във вр. с чл.5, ал.2, т.1 и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.1 от ЗДвП, □ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, като на основание чл.58а, ал.1 от НК, същото е намалено с 1/3, и е определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и четири месеца, изтърпяването на което, на основание чл.66, ал.1 от НК, е отложено за срок от 3

/три/ години, считано от влизане на присъдата в законна сила.

На основание чл.343г от НК, на подсъдимата И. Е. Х. е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година и четири месеца.

В тежест на подсъдимата Х. са възложени и сторените на досъдебното производство по делото разноси, възлизащи в общ размер на 715.59 лева, по сметка на ОДМВР - Видин, от които 170.40 лв. за съдебномедицинска експертиза, 468.60 лв. за автотехническа експертиза и 76.59 за видео-техническа експертиза, както и 5.00 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителния лист в полза на ОДМВР - Видин.

С присъдата, съдът се е разпоредил с веществените доказателства /лява мъжка обувка, светлокафява на цвят и шапка с козирка, мръснобяла на цвят/, като е постановил отнемането им в полза на Държавата, които след изтичане на една година от влизане на присъдата в сила да бъдат унищожени.

В законоустановения срок, присъдата е обжалвана от защитника на подсъдимата Х., с доводи за незаконосъобразност, необоснованост, нарушение на материалния закон и завишено наказание, с оглед разпоредбите на закона. Твърди се и липса на доказателства, установяващи по безспорен начин, съгласно изискванията на чл.303, ал.2 от НПК, авторството на деянието поради което, в нарушение на чл.303, ал.1 от НПК, недопустимо, присъдата почивала изцяло на предположения. Упрекът на защитника към първоинстанционният съд е, че е следвало да приеме, че обвинението не се подкрепя от събраните по делото доказателства и да не допуска съкратено съдебно следствие. При определяне на наказанието, съдът приложил разпоредбата на чл.58а НК, но не уважил искането на защитника за приложение на чл.55 от НК, тъй като били налице изключителни и смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, които биха довели до различен размер на наказанието.

Защитникът моли за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на оправдателна такава по отношение на подсъдимата. Алтернативно, моли за изменение на наказанието, в посока редуцирането му до минимални граници.

В депозираното допълнение към жалбата /озаглавено мотиви към жалбата/, защитникът доразвира доводите си относно невинността на подсъдимата в настъпването на транспортното произшествие. Подробно коментира посоката на движение на управлявания от нея лек автомобил по бул. „Панония“; предприетото от пострадалия Н. неправилно /не на определеното за това място – пешеходна пътека/ пресичане на булеварда. Твърди, че в случая е налице случайно деяние, тъй като подсъдимата не е предполагала дори, че някой може да предприеме пресичане на място преди пешеходната пътека, защото по средата на булеварда имало разделителна ивица, широка около метър и преграда, висока 1,5 метра и не би могло да се продължи пресичането на това място. Макар и в експертизата да било посочено, че управляваният от подсъдимата автомобил се е движил с „около“ 55 км/ч., то, според защитника, при ограничение 50 км/ч., подсъдимата се е движила спазвайки изискванията на ЗДвП за посочения участък.

Пешеходната пътека не била обозначена с пътен знак и на мястото на преминаване на автомобилите дори била напълно изтрита, което поставяло в невъзможност водачите да я възприемат и предварително да намалят скоростта, но този факт в случая бил ирелевантен, тъй като ударът станал доста преди пешеходната пътека.

Независимо, че подсъдимата и защитникът □ били поискали провеждане на съкратено съдебно следствие, първоинстанционният съд бил длъжен да прецени всички изложени по-горе обстоятелства, сочещи на случайно деяние и съгласно съдебната практика, да не допусне разглеждане на делото в условията на съкратена процедура, а да постанови оправдателна присъда.

Възраженията на защитника, касаещи наказанието на подсъдимата, са за отказ на съда да приложи разпоредбата на чл.55 от НК, независимо от липсата на отегчаващи отговорността □ обстоятелства. Като смекчаващи вината на подсъдимата обстоятелства, защитникът сочи младата □ възраст – на 19 години; неосъждана; движението □ със скорост, посочена на пътните знаци за определения участък; останала на местопроизшествието и съдействала на органите на ДП и съдебното производство за изясняване на обективната истина; във всеки един момент от производството се е признавала за виновна и е изказвала искрено съжаление за случилото се.

Твърдението на повереника на частните обвинители, че подсъдимата не била позвънила на тел.112, защитникът обяснява със състоянието □ след ПТП-то – изпаднала в паника, разплакала се и не е могла да взема адекватни решения. Но също така, обръща внимание, че това обстоятелство не е отегчаващо вината □ такова и, че ако лично е била позвънила на тел.112, тя е щяла да се ползва от привилегирвания състав, което в случая не било претендирано.

Недоволни от присъдата са останали и частните обвинители Е. Й. Н. и Е. М. П., които чрез повереника си – адв. О., в законоустановения срок, са оспорили пред въззивната инстанция същата, със съображения за незаконосъобразност, неправилност, необоснованост и несправедливо занижено наказание, с неоснователно приложение на чл.66, ал.1 от НК. Отмереното от съда наказание от 1 година и 4 месеца, отложено с 3 години изпитателен срок, според повереникът, не би изпълнило предвидените в чл.36 от НК цели. Това твърдение, повереникът аргументира с обстоятелството, че при определяне на наказанието, първоинстанционният съд не взел под внимание всички факти и обстоятелства по делото.

Приложената по делото автотехническа експертиза установявала, че една от причините за настъпване на ПТП-то е скоростта, с която подсъдимата е управлявала лекия автомобил, представляващо грубо нарушение на правилата за движение по пътищата. Управляваният от подсъдимата автомобил с превишена скорост било отегчаващо вината обстоятелство, което първоинстанционният съд не взел предвид, при определяне на наказанието.

Автотехническата експертиза не съдържала данни за открити на местопроизшествието отложени спирачни следи от гумите на управлявания от подсъдимата лек автомобил, което означавало, че или същата не е задействала „аварийно“ спирачната

система или спирачната система е била неизправна. Извършеният извънреден технически преглед на лекия автомобил установил, че спирачките му били в границата на допустимото. Това обстоятелство също било отегчаващо отговорността □ обстоятелство, като при определяне на наказанието неправилно и незаконосъобразно била приложена разпоредбата на чл.66 от НК, което от своя страна, било и грубо нарушение на процесуалните правила.

При определяне на наказанието, първият съд не взел под внимание и факта, че непосредствено след ПТП-то подсъдимата не била оказала никаква първа помощ на пострадалия М. Н. и не се била обадила на телефон „112“, за да уведоми органите на реда за извършеното от нея престъпно деяние. Тези факти и обстоятелства, според повереника, обосновавали извод, че подсъдимата Х., от субективна страна била извършила деянието при съзнавана непредпазливост или престъпна самонадеяност, а не както съдът, незаконосъобразно бил приел, че престъпното деяние от субективна страна било извършено непредпазливо - при небрежност. Това било така, защото при управление на процесния автомобил подсъдимата била избрала скорост, превишаваща максимално допустимата такава в района на настъпване на ПТП-то, пренебрегвайки обстоятелството, че в този район има обозначена пешеходна пътека.

Приложението на чл.66 от НК, съдът неправилно мотивирал с чистото съдебно минало на подсъдимата и нейната млада възраст. Според повереника, извършеното от подсъдимата И. Е. Х. инкриминирано деяние и обществения отзвук към този вид престъпления не обуславяли прилагане на чл.66 от НК, поради визираната в нея необходимост за предупредително и поправително- възпитателно въздействие на наказанието спрямо осъдения и останалите членове на обществото. В този случай, съдът подценил характеристиките на деянието и не съобразил в достатъчна степен отегчаващите отговорността обстоятелства, непозволяващи приложението на чл.66 от НК, с оглед осъществяване на генералната и специална превенция. В заключение, искането на повереника на частните обвинители е за изменение на присъдата, с отмяна приложението на чл.66, ал.1 от НК, отлагащо изтърпяването на наложеното наказание на подсъдимата И. Е. Х..

Доказателствени искания не са направени.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, защитникът на подсъдимата поддържа жалбата си, акцентирайки върху неправилно определеното от съда, по вид и размер, наказание, което следвало да бъде отмерено при условията на чл.55 от НК, поради наличието на законовите основания за това. Според защитника, въпреки направеното от тях искане за провеждане на съкратено съдебно следствие по реда на чл.371, т.1 от НПК, съдът не следвало да допуска това производство, поради липсата на достатъчно основания за признаване на подсъдимата за виновна. В тази връзка коментира приетата от съда фактическа обстановка и обосновава изводи за невиновността на подсъдимата Х. в настъпването на процесното ПТП. Възражава и срещу жалбата на частните обвинители. Намира искането им за ефективно изтърпяване на наказанието за неоснователно, тъй като не почивало върху никакви събрани по делото доказателства. Моли жалбата им да бъде

оставена без уважение.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура намира първоинстанционната присъда за законоиздържана. Според прокурора, с оглед процедурата, по която е проведено съдебното следствие е легализирана и подсъдимата е признала фактите, и се е съгласила с тях. Оспореният от подсъдимата размер на наложеното ☐ наказание, прокурора намира за правилен, поради което и счита, че присъдата в тази част не следва да се изменя.

Повереникът на частните обвинители също поддържа депозираната от него жалба и доводите за неправилно приложение на чл.66 от НК. Навежда доводи и за допуснати на досъдебното производство процесуални нарушения, поради лишаването им от възможността да сочат и да събират доказателства, да оспорват експертизи, да правят възражения. Прави подробен коментар на доказателствата по делото. С твърдението, че наказанието на подсъдимата е неоснователно занижено и приложението на чл.66 от НК – неправилно, повереникът моли жалбата му да бъде уважена, а тази на подсъдимата – да бъде оставена без уважение.

В предоставеното ☐ право на лична защита, подсъдимата поддържа пледоарията на защитника си. В последната си дума изразява съжаление за случилото се и моли за справедлива присъда.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, като извърши цялостна проверка на оспорения съдебен акт в рамките на правомощията си по чл.314 от НПК, установи, че Видински окръжен съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 и т.2, предл.1 от НПК, тъй като е постановил присъдата в противоречие с чл. 305, ал. 3 от НПК.

Изложените съображения на Окръжен съд - Видин в подкрепа на отразеното в диспозитива на присъдата не покриват изискването за надлежни мотиви.

С постановената на 27.06.2023 г. първоинстанционна присъда /цитирана по-горе в решение/, подсъдимата И. Е. Х. е била призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 343, ал.1, б. "в", предл.1-во, във вр. с чл.342, ал.1 от НК, във вр. с чл.5, ал.2, т. 1 и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.1 от ЗДвП, за което ☐ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, което на основание чл.58а, ал.1 от НК е редуцирано с 1/3, до 1 /една/ година и 4 /четири/ месеца „лишаване от свобода“, изтърпяването на което, на основание чл.66 от НК, е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.343 г от НК, на подсъдимата Х. е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година и 4 /четири/ месеца.

Посоченото в диспозитива на цитираната присъда кумулативно наказание по чл.343 г от НК „лишаване от право на управление на МПС“, изобщо не е коментирано в мотивите ☐. Липсват съображения на съда дали е наложил това наказание и ако – да, какъв

размер е определил. Този пропуск в мотивите към присъдата, е в разрез с отразения в диспозитива конкретно отмерен срок на това наказание от 1 /една/ година и 4 /четири/ месеца. В случая е налице категорична неяснота каква е волята на съда по отношение на наказанието по чл.343 г. от НК, „лишаване от право да управлява МПС“ и е равносилно на липса на мотиви, по смисъла на чл.348, ал.3, т.2, пр. първо от НПК.

Присъдата на съда представлява едно единно, неразривно цяло, състоящо се от диспозитив и мотиви. Съгласно трайната съдебна практика, мотивите в съдебната присъда трябва да бъдат такива по своето юридическо естество – процесуално и материалноправно, щото диспозитивът на присъдата да се явява като тяхно необходимо логическо последствие. Изискването за мотивиране на съдебните актове е конституционно установено в чл.121, ал.4 от Конституцията на Република България. Освен това, мотивирането на вътрешното съдийско убеждение, изложено в мотивите към присъдата, е важна гаранция за правото на справедлив процес по чл.6 от ЕКПЧОС. Поради това констатираното противоречие между мотивите и диспозитива на обжалваната присъда, съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като изключва възможността да се установи действителната воля на решаващия орган по въпроса за размера на наложеното наказание „лишаване от право на управление на МПС“ и е равносилно на липса на мотиви. Този порок - липса на мотиви на проверявания съдебен акт е безусловно основание за отмяна на последния и връщане на делото за ново разглеждане, доколкото същият е от абсолютните процесуални нарушения и представлява касационно основание по чл.348, ал.3, т.2, пр. първо от НПК, тъй като не може да бъде отстранено от настоящия въззивен съдебен състав, поради липса на годен съдебен акт, който да бъде надлежно проверен от въззивната инстанция.

По изложените съображения, присъдата на първоинстанционния съд следва да бъде отменена на основание чл.335, ал.2, във вр. с чл.348, ал.3, т.2, пр. първо от НПК и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжен съд - Видин.

Освен коментираното абсолютно процесуално нарушение по чл.348, ал.3, т.2, пр. първо от НПК, въззивната инстанция констатира и такова по чл.348, ал.3, т.1 от НПК, допуснато още в хода на досъдебното производство, което е пренесено от съда и в хода на съдебното производство, и което е рефлектирало върху законосъобразността на постановената присъда.

При постановяване на присъдата, първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като е дал ход на съдебното следствие по реда на глава 27-ма от НПК, без да са били налице всички законови основания, регламентирани в чл.371, т.2 и чл.372, ал.4 от НПК.

Това е така, доколкото производството пред първостепенният съд е било образувано по внесен обвинителен акт за извършено от подсъдимата И. Е. Х. престъпление по чл.343, ал.1, б. „в“, пр. първо, вр. чл. 342, ал.1 от НК, във вр. чл.5, ал.2, т.1 и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП. Пред съда, подсъдимата е признала изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като доброволно се е съгласила да не се събират доказателства за тези факти, с пълното съзнание за последиците от даденото

съгласие.

Настоящият въззивен съдебен състав намира, че обвинителният акт, с който е повдигнато процесното обвинение на подсъдимата, не отговаря на изискванията на чл.246, ал.2 и ал. 3 от НПК, поради което съдът е постановил присъдата си въз основа на порочен процесуален акт, вместо да върне делото на прокурора. И това е така, доколкото ролята на обвинителния акт е да очертае рамките на доказване по делото, и в този смисъл следва да бъдат изчерпателно посочени в обстоятелствената му част фактите, отнасящи се до всеки елемент от обективната и субективната страна на престъплението, в чието извършване е обвинено лицето, срещу което се води наказателното производство. Също така не е достатъчно да се посочат признаците от състава на престъплението, а същите следва да съответстват и на дадената им от прокурора правна квалификация. На следващо място, фактическите и юридическите предели на обвинението следва да са ясно и разбираемо посочени, а това би могло да се постигне единствено чрез съответствието между фактите и възприетата правна квалификация от прокурора. В този смисъл е и тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, според чиито мотиви и задължителни за съда указания, чрез обвинителния акт прокурорът развива в пълнота своята теза пред решаващия орган, поради което и главното му предназначение е да формулира така обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него, поставяйки основните рамки на процеса на доказване и осъществяване на правото на защита. Едновременно с това, липсата на пълна и ясна фактическа рамка на обвинението с достатъчно и прецизно посочени обстоятелства, касаещи съставомерните признаци на деянието - предмет на делото, поставя съда в невъзможност при провеждане на първоинстанционното производство да прецени на база на събрания доказателствен материал, дали твърдените от прокурора в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, са доказани.

В конкретния случай, съгласно внесения обвинителен акт, подсъдимата И. Е. Х. е предаден на съд за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „в“, пр. първо, вр. чл. 342, ал.1 от НК, във вр. чл.5, ал.2, т.1 и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП.

Така формулираното против подсъдимата Х. обвинение обаче, както в обстоятелствената част, така и в диспозитива на обвинителния акт страда от пълна липса на фактическо описание, както на механизма на ПТП-то, така и на извършените от обвиняемото лице нарушения на специалните правила /регламентирани в ЗДвП/, с чието съдържание следва да бъде запълнен бланкетния състав на чл.343 от НК, в какво се е изразило тяхното нарушаване, респективно налице ли е причинно-следствена връзка между тяхното нарушаване чрез конкретни действия или бездействия на обвиняемото лице и настъпилия вредоносен резултат, защото не е достатъчно само да се маркира, че „видно от заключението по изготвената автотехническа експертиза, причина за произшествието е несъобразената скорост на движение на автомобила...“, без да е налице какъвто и да е анализ в какво се изразява „несъобразената скорост на автомобила“.

Както в обстоятелствената част, така и в диспозитива на прокурорския акт липсва

информация относно механизма, по който се е осъществило процесното ПТП, като в тази насока в обстоятелствената част на ОА, държавният обвинител се е задоволил единствено с дословен препис на показанията на тримата, разпитани на досъдебното производство свидетели, един от които – мл. автоконтрольор в с-р ПП при ОД МВР – Видин, А. А., който дори не е свидетел на ПТП-то, а е пристигнал, след него. Според втората свидетелка Н. П., по „...булеварда се движил лек автомобил, черен на цвят, малък... към магазин Кауфланд. В същото време пред автомобила забелязала пешеходец – мъж, който пресичал бул. „Панония“ и ходел в посока към ж.к. „Гео Милев“, в близост до пешеходната пътека... на около метър от нея. В момента, в който погледнала към булеварда и удара станал почти на секундата. Автомобилът ударил пешеходеца в предната си част. Той се вдигнал във въздуха, качил се на капака и сякаш се превъртял, след което паднал на земята. Почти веднага П. се обадила на тел.112“.

Според третия свидетел Д. В. Н., който съжителства с подсъдимата Х. на семейни начала, пътували по бул. „Панония“. „И. шофирала, а той седял на мястото до нея... движили се с около 50-60 км/ч... казал И. да завие наляво. Тя започнала да намаля скоростта. Видял пешеходна пътека тип „зебра“, но тя била по-напред. Няколко метра преди за завият, внезапно пред автомобила излязъл пешеходец със забързана походка... бил на около 2 метра пред тях... И. се опитала да избегне удара, като натиснала спирачка и завъртяла волана, но човека бил твърде близо. Ударили го с лявата предна част на автомобила. Спрели след няколко метра и излезли да видят какво е състоянието му. Н. бил паднал на земята по очи, леко странично...“

Веднага след цитатите на /и без това кратките/ свидетелските показания, прокурорът е цитирал с по едно изречение съдържанието на експертните заключения по извършените на досъдебното производство съдебномедицинската и автотехническата експертизи. По никакъв начин не става ясно обаче, защото прокурорът не е изложил никакви доводи, с какви конкретни действия, респективно бездействия подсъдимата е осъществила престъпния състав на чл.343, ал.3, пр.1, б. „в“ от НК, тъй като в обвинителния акт липсва описание на фактите по конкретните нарушения от ЗДвП. Вместо това, държавният обвинител дословно е цитирал съдържанието им, така както са инкорпорирани в чл.5, ал.2, т.1 и чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от специалния закон. Липсва обаче конкретика в какво се е изразило тяхното нарушаване в случая, чрез какви действия/бездействия Х. е запълнила бланкетния им състав. На свой ред, едновременното приложение на ал.1 и ал.2 на чл.20 от ЗДвП, според константната практика на ВКС често пъти се явява неправилно, защото винаги когато по конкретно дело бъде установено, че ПТП-то е настъпило вследствие от неспазването на задължението на водачите на ППС-та да съобразят избора на скоростта за движение с изчерпателно изброените в чл.20, ал.2 от ЗДвП обстоятелства, то и последвалата загуба на контрол върху превозното средство всякога ще се явява като резултат от несъобразената скорост на движение, респективно ще бъде налице единствено нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП. В конкретния случай обаче, поради липсата на описание в обвинителния акт на извършените от обвиняемото лице нарушения, няма как да бъде

осъществена адекватна преценка коя точно норма от специалния закон е била нарушена. Така констатираните при изготвянето на обвинителния акт нарушения са довели до ограничаване правото на защита на обвиняемото лице да разбере конкретните предели на обвинението и съответно да ангажира адекватно защитата си, с оглед което първостепенният съд е бил длъжен да върне делото на прокурора със съответни указания. Като не е сторил това, Видински окръжен съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, отразяващо се пряко върху правото на защита на подсъдимата. Постановяването на присъда въз основа на такъв обвинителен акт е незаконосъобразна, поради допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила.

Доколкото констатираните по-горе пороци са изцяло и дословно пренесени и в мотивите на постановената присъда, настоящият състав намира, че при изготвянето им е било допуснато съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което се явява самостоятелно основание за отмяна на присъдата, а именно- налице е неяснота във волята на съда относно установените фактически обстоятелства по делото. Като основен акт на правосъдие, присъдата решава по същество въпросите за наказателната отговорност на обвиненото лице по конкретното наказателно дело. Затова в мотивите на присъдата, съдът трябва да изложи кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Или казано по друг начин, мотивите трябва да дадат представа за констатациите на съда относно релевантните към предмета на доказване факти и тяхната правна квалификация. При това, като вид съдебен акт, присъдата трябва да отговаря на изискванията за форма и съдържание на съдебните актове, определени по общ начин в чл.34 НПК. Формата на присъдата се определя и от редица задължителни реквизити, посочени в процесуалния закон, спазването на които е гаранция за нейната валидност и законосъобразност. В чл.305, ал.3 НПК по общ начин е установено какво трябва да бъде съдържанието на мотивите на присъдата. Съдебната практика е установила редица правила и унифицирани форми за структура на мотивите, следването на които е гаранция за правилността и убедителността на свободното съдийско убеждение. Най-общо казано, структурата на мотивите следва линията факти – доказателства –право, което е общоприет процесуален стандарт за мотивиране на съдебните решения, или мотивите съдържат условно следните части: уводна част; изложение на приетите за установени факти; анализ на доказателствата; правни изводи; съображения за определяне на наказанието; аргументи относно приетия за разглеждане граждански иск.

В конкретния случай, видно от прочита на мотивите на постановения първоинстанционен акт, при описанието на фактическата обстановка, не става ясна волята на съда относно механизма на ПТП-то. Не е посочено какъв механизъм на реализираното ПТП е приет за установен от решаващия съд, а тази част е съществена, защото материализира вътрешното убеждение на съда по съществените (релевантните) елементи на престъплението. Иначе казано, в съдебния акт с който решаващият съд се произнася по същество по въпросите относно отговорността и вината на подсъдимото лице, волята на съда относно установените фактически обстоятелства по делото следва да е несъмнено ясно

изразена. Обратното винаги съставлява основание за отмяна на постановения съдебен акт, както е в настоящия случай, тъй като практически води до липса на съществена част от мотивите.

В мотивите към присъдата, няма никакъв анализ на доказателствата, а отново дословно са цитирани показанията на тримата свидетели.

В мотивите на присъдата, в частта относно приетото от съда от правна страна, отново липсват мотиви защо съдът е приел, че подсъдимата Х. е осъществила състава на престъплението по чл.343, ал.1, б. „в“, пр.1, във вр. чл.342, ал.1 от НК. Липсват правни изводи в какво се изразява изпълнителното деяние на това престъпление. Липсва какъвто и да било правен анализ на фактите по конкретните нарушения от ЗДвП - в какво се е изразило тяхното нарушаване в случая, респективно чрез кои свои действия/бездействия подсъдимата е попълнила бланкетния им състав. Липсва анализ, а от там и изводи по правото, кои действия на подсъдимата, според съда, са несъвместими с визираните в обвинителния акт задължения, съгласно чл.20, ал.1 и ал.2 изр.2 от ЗДвП. Липсата на мотивиран отговор на тези въпроси в мотивите към присъдата, на практика представлява липса на мотиви, с което съдът съществено е нарушил правото на защита на подсъдимото лице.

Констатираните от въззивния съд процесуални нарушения при разглеждане на делото от първоинстанционният съд са от категорията на съществените и представляват основание по чл.348, ал.3, т.1 и т.2, пр.1, вр. ал.1, т.2 от НПК, като по необходимост предпоставят отмяна на първоинстанционната присъда и доколкото допуснатите още на досъдебното производство процесуални нарушения, свързани с несъобразяването на съдържанието на внесен обвинителен акт с изискванията на чл.246, ал.2 от НПК, не подлежат на ревизия от настоящата инстанция, то делото следва да бъде върнато на Виденски окръжен съд за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд от стадия на разпоредителното заседание.

При този изход на делото не се налага обсъждане на останалите оплаквания на подсъдимата и защитникът □, и на повереникът на частните обвинители, за нарушение на закона и явна несправедливост на наложеното наказание.

Водим от горното, на основание чл.335, ал.2, вр. чл.334, т.1, вр. чл.348, ал.3, т.1 и т.2, пр.1 вр. ал.1, т.2 от НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 12 от 27.06.2023 г., постановена по НОХД № 201/2023 г. на Окръжен съд – Видин.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____